

ישראל קורצ'אק קולצ'אק
 ישראל תפרא קורצ'אק

על הדרורים – מותאם לגיל הרך

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ט', עמ' 279-281
 תרגום: אורי אורלב

כְּאֶשֶׁר יָרַד שֶׁלֶג וַיְכַסֶּה אֶת הַכֹּל, מִצָּבֶם שֶׁל הַדְּרוּרִים יִהְיֶה בְּכִי רַע. אוֹלֵי אֶפְלוּ יֵשׁ מְזוֹן מִתַּחַת לְשֶׁלֶג אֲבָל אִיךָ אֶפְשֶׁר לְדַעַת הַיֶּכֶן לַחֲפֹר כְּדֵי לְהִגִּיעַ אֵלָיו? וְהָרִי הַדְּרוּר יָכוֹל לַחֲפֹר רַק בְּמִקּוֹר. וְלָכֵן הִתְחַלֵּתִי לְפָזֵר גְּרִיסִים עַל הַחֲלוֹן, אֲבָל זֶה לֹא הִזָּה נוֹחַ. בְּקִשְׁתִּי מִשִּׁמְקָם שֶׁיִּחַבְּרוּ לִי קֶרֶשׁ, וְעִכְשָׁו אֲנִי שׁוֹפֵד עַל הַקֶּרֶשׁ. בְּקִיץ הַחֲלוֹן הִזָּה פְּתוּחַ וּמִפְעַם לְפַעַם הַדְּרוּרִים הָיוּ נִכְנָסִים לַחֲדָר וְיוֹשְׁבִים עַל הָעֵצִיץ. אֲנִי יֹשְׁבֵתִי לֹא תִּנּוּעָה, וְלָכֵן לֹא פָּחַדוּ. אֲבָל כְּאֶשֶׁר פַּעַם אַחַת נִכְנָסְתִּי בְּמִפְתִּיעַ, אַחַד הַדְּרוּרִים לֹא הִצְלִיחַ לְמַצֵּא אֶת הַחֲלוֹן מְרַב פָּחַד, הִתְעוֹפֵף בְּבִהְלָה, הִתְנַגֵּשׁ בְּקִירוֹת וְנִפְגַּע. אַחַר כֵּן דִּפְקַתִּי תַמִּיד עַל הַדֶּלֶת לְפָנַי שֶׁנִּכְנָסְתִּי לַחֲדָרִי.

בְּקִשְׁתִּי עִכְשָׁו אֶת הַזָּג שֶׁיִּחַתֵּד לִי חֲתִיכָה קִטְנָה מְזוּגוּגִית הַחֲלוֹן כְּדֵי שֶׁהַדְּרוּרִים יוּכְלוּ לְאָכַל בֵּין הַחֲלוֹנוֹת וְגַם יִהְיֶה לָהֶם קִצָּת יוֹתֵר חֵם. אֵין סֶפֶק שֶׁמִּצָּבֶם יִשְׁתַּפֵּר.

מִפְּנֵי שֶׁיִּשְׁנָה עִיר אַחַת שָׂפָה הַיּוֹנִים כָּל כֶּף מְבִיתוֹת, שְׂאִינֵן פּוֹחַדוֹת מְאֻנָּשִׁים בְּכָלֵל. גַּם אִם יָבּוֹא אָדָם זֶר, אֶפְלוּ מְאָרֶץ אַחֲרָת, הַיּוֹנִים לֹא פּוֹחַדוֹת מִמֶּנּוּ, לֹא בּוֹרְחוֹת כָּלֵל וְאוֹכְלוֹת יֶשֶׁר מֵהֵד. מִכָּל הַעוֹלָם בָּאִים אֲנָשִׁים לְבַקּוֹר בְּאוֹתָהּ עִיר וּמִתְפַּעֲלִים. אִם יִשְׁנָה עִיר כְּזוֹת בְּאִיטַלְיָה אֶפְשֶׁר לְגַרֵם לְדְרוּרִים לְהִתְנַהֵג בְּצוּרָה דּוֹמָה בְּנוֹרָשָׁה. אֲבָל מָה לַעֲשׂוֹת כְּדֵי שֶׁהַחֲתוּלִים לֹא יִתְפָּסוּ אוֹתָם? מִפְּנֵי שֶׁהִילָדִים אֲמָרוּ לִי שֶׁרָאוּ חֲתוּל אֲכָל דְרוֹר. אֶפְלוּ חֲשֵׁבֵתִי לְהַפְסִיק לְשַׁפֵּד לָהֶם גְּרִיסִים, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִחַדְלוּ לְפָחַד וַיִּזְהָרוּ מִהַחֲתוּלִים. כִּנְרָאָה שֶׁהַדְּרוּרִים לֹא דֵי חֲכָמִים כְּדֵי לְדַעַת אֶת הַכֹּל.

וְעוֹד מִשְׁהוּ שֶׁמִּעֲצִיב אוֹתִי, הַקִּטְטוֹת הַבְּלִתִּי פּוֹסְקוֹת בֵּינֵיהֶם. לֹא כָּלֵם מִתְקוֹטְטִים, אֲבָל רַבִּים מְאֹד. הַשִּׁקְטִים יוֹתֵר מְעַדִּיפִים לוֹתֵר עַל הָאֲכָל, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא אוֹהֲבִים לְהִתְקוֹטְט. יוֹשְׁבִים לָהֶם עַל מִסְגֶּרֶת הַחֲלוֹן וּמִמְתִּינִים עַד שֶׁהָאֲחֵרִים יִסְתַּלְקוּ. אֲנִי כְּבָר מִכִּיר דְרוֹר אַחַד שָׁמֹן; מְגַרֵשׁ אֶת כָּלֵם. לֹא חָשׁוּב כִּמָּה גְרִיסִים יֵשׁ עַל הַקֶּרֶשׁ, הוּא לֹא אוֹכֵל וְכָל הַזָּמַן מְגַרֵשׁ אֶת הָאֲחֵרִים. לְפַעַמִּים הֵם מִתְעוֹפְפִים וּמִמְשִׁיכִים לְהִתְקוֹטְט בְּאוֹיֵר...

הַדְּרוּרִים לֹא נִלְחָמִים בְּצוּרָה אֲכָזְרִית... אִף פַּעַם לֹא רָאִיתִי דָם, אֶפְלוּ לֹא רָאִיתִי שֶׁמֶרְטוֹ זֶה לָזָה נּוֹצוֹת. לְדְרוּרִים רַבִּים חֲסֵרוֹת קִצָּת נּוֹצוֹת בְּזָנְבָם... הַדְּבָר בּוֹלֵט לְעֵין כִּי שָׁעָה שֶׁהֵם רוֹצִים לְהַפְחִיד זֶה אֶת זֶה, הֵם זוֹקְפִים אֶת הַזָּנְבוֹת. רָצִיתִי לְהִנִּיא אוֹתָם מִלְּהִתְקוֹטְט וּבְכָל פַּעַם כְּשֶׁהִתְחִילוּ רַקְעָתִי בְּרַגְלִים אוֹ מִחֲתִיתִי כִּי כְּדֵי שֶׁיִּפְסִיקוּ. אֲבָל הֵם לֹא הִבִּינוּ – וְהִנְחִיתִי לָהֶם. יֵשׁ גַּם דְרוּרִים אֲמִיּוּצִים, שֶׁלֹּא מִתְקוֹטְטִים, אֲבָל אֵינָם פּוֹחַדִים. כְּשֶׁאֲנִי מְקִישׁ בַּפֶּסֶא עַל הַרְצָפָה כָּלֵם בּוֹרְחִים, אֲבָל אַחַד כְּזֶה עוֹמֵד, מוֹתֵחַ אֶת צְנָאוֹ וּמִסְתַּפֵּל לְכָל הַכוֹוִנִים, וְאַחַר כֵּן חוֹזֵר לְאָכַל בְּשִׁלּוֹה.

מִלְּאִתִּי כְּבָר שְׁתֵּי מַחְבְּרוֹת עַל הַדְּרוּרִים שְׁלִי.

